
Rad. Peterlin-Petruška: Svat pravi:

Prave in čiste so te sile, ki nemo in v temi delujejo za preporod in obnovo sveta. Biti kritik znači delati skoro anonimno, prehajati v tako silo, zediniti se z njo žrtvovaje marsikateri egoizem, marsikateri čar in lesk, marsikatero ničevnost, ki sladi dolgčas življenja in slepi preko njegovega truda.

Biti kritik v globljem zmislu besede, je le maska duševne čistosti in noblese, je le ime za veliko hrepenenje, kako globlje služiti in koristiti, čim manj si znan. Biti kritik pomeni skoro vstopiti v red, v katerem vsakdo izgubi svoje ime, da more tem globlje in tem bolj goreče učinkovati pod tujim in skupnim imenom.

Kajti pravi kritični *p a r a d o k s*, v katerem se skriva najvišja duševna noblesa, je ravno v tem: zbirati in izpiti iz življenja kar največ trpljenja in predelati ga v srčnost in hrabrost nesebičnejše kot drugi. Iz vsega, kar mu povzroča trpljenje (in tega je več kot pri ostalih), izdestilira naposled veliki kritik čarobno pijačo, v kateri gori drugim luč, protistrup za življenske bolesi — kajti njemu ostaja le grenkoba in žalost, kvas, bolestna in draga režija vsega procesa.

Biti kritik v tem globljem zmislu besede pomeni živeti, delovati in biti pokopan pod tujim imenom, zapisati se med porogljivce, medtem ko je v resnici tvoje mesto med entuzijasti, pesniki in čestilci misterija — še več: med delavci, ki pripravljajo njegovo bodočnost.

(Iz knjige „Boje o zítfek“. 3. izdaja. Z avtorjevim dovoljenjem prevel Fr. Mesesnel.)

Rad. Peterlin-Petruška / Svat pravi:

Z gor se spuščajo plazovi,
mačice brste na vrbah tudi,
hiti, bratec, hiti, ne zamudi;
brž svoj samski stan obnôvi!

Zala pride vanj nevesta,
s sabo sreče kar cel voz pripelje,
belo postelj ti mehkô postelje
in ti bo ženica zvesta.

Ko zazeleni goščava,
kukavica oglasi se tukaj
pa ti let in sinčkov, hčerk nakuka,
da jih polna bo dobrava.